

Ma nággin, kui preester tulli ja tahtis mulle
Jummal armo anda, aštus liggi, watas túk
aega minno peale, pôris úmber ja útles: „Se
keik on hiljaks láinud!“ Need sônnad leikasid
mo súddamest lábbi. Ma móttlesin: Jummal
woib mind aidata; agga Þa ei aita mitte!
Mis waewa ello, hådda ja wallo ma tundsin,
sedda ei woi ma sônnaga mitte üllesrâkida.
Ma nággin, kui mind paljaks fisti ja mo
kehha pesti ja furno - rided úmber pondi.
Siin ei olnud mul ennam muud sowimist, kui
et furnud olleksin olnud! Mo hingel waim
olli terraw; agga lihha ja ihho - nahk ollid
tuimad ja kowwad; mind kanti ja tósteti úh-
hest paigast teise; agga ma ei woinud märki
anda, et ma alles ellus ollin; se pu - sárk,
mis mo ees seisis, waewas mind otsatumal
wisi.

12 tundi láksid nenda móda. Üks wanna
naesterahwas ištus mo jures ja walwas mind;
agga omma naest ma ei náinud. Jubba tóusis
mo súddamesse need mótted, et ma teise elluse
ollin árraláinud, úhte waewa paika; agga

móttlesin jálle: Mis turja ollen minna ma
peal teinud, et pôrgo wallo mind waewab?
Ma kahjatsefin jubba, et Jummal mind olli
lonud, et pean ellawalt mahha maetud sama!

Kui mind pu - sárki tósteti, siis olli mo
meel hea ja lootsin surma lábbi árrapeáseda,
mis ka pea sündis. Kírstu - kaan lõdi nael-
dega finni, ja nûud lootsin surrewad; agga
ei úhtegi! Ma jáin úhhe minnetusse unne
sisse, kus ma ennam ei kuulnud egga náinud.

Kui laua ma nenda ollin olnud, ei tea ma
mitte, agga mul olli nûud hea, mul ei olnud
wallo egga waewa. Kerraga árkasin jálle,
kui unne lábbi, et ma woisin móttelda ja
tundsin, et mo ihho, kui uut rammo olli sa-
nud ja ollin, kui unne náo sees. Ma sirru-
tasin ommad käed ja jallad wálja; agga kit-
sas ruum ei annud maad, et ennast olleksin
woinud ligutada. Nûud olli jálle uuš hådda
ja ehmatus, seist ma nággin nûud, et mind
ellawalt olli mahhamaetud. Siin olli hådda
ni suur, et ueste jálle minnestasin. Keik mo
ihho rammo olli surmas lõppenud.